

KRISTUS JA TEOSOFINEN LIIKE

Pekka Ervastin esitelmä 13.4.1930

Kristus-kysymystä Madame Blavatsky Amerikassa ollessaan, ensimmäisessä suuressa teoksessaan Isis Unveiledissa (Paljastettu Isis), erittelee oikeastaan Jeesus-kysymyksen kannalta, kuten viime kerralla osoitimme. Madame Blavatsky näet puhuu tällä ensimmäisellä kaudella Jeesuksesta ja tahtoo teroittaa, että Jeesus on ainoastaan yksi niistä monista vapahtajaolennoista, joita ihmiskunnan historia on nähnyt. Kaikissa suurissa uskonnoissa ja kulttuureissa on puhuttu tällaisista suurista ihmisistä, Jumalanpojista, tietäjistä, vapahtajista, jotka ovat olleet itseasiansa pitkälle kehittyneitä ihmisiä. Tätä ei kristikunnassa kielletty toisten uskontojen sankarien suhteen, mutta Jeesuksesta ajateltiin aina kristikunnassa, että hän oli Jumala, ei ihminen. Vaikka sanottiin, että hän oli ihminen, niin hän ei kuitenkaan heidän mielestään ollut ollenkaan ihminen, vaan Jumala.

Madame Blavatsky tahtoo nyt tällä ensimmäisellä julistuskaudella teroittaa, että Jeesuksesta emme saata historiallisesti tietää muuta kuin että hänkin oli ihminen ja korkealle kehittynyt ihminen. Madame Blavatsky huomauttaa tuossa kirjassaan Isis Unveiled monessa kohdin siitä, kuinka suuresti hän kunnioittaa Jeesus Natsarealaista, kuinka Jeesus oli hänen mielestään ihmiskuntansa parhaimpia ja kuinka hänen oppinsa oli eetillisesti suunnattoman korkea. Mutta juuri tällä kaudella Madame Blavatsky puhui Jeesuksen inhimillisyydestä ja tahtoi todistaa, että Jeesus Natsarealainen oli henkilö; hänellä oli tapana sanoa: „korkea adepti ja korkea mestari“.

Sitten myöhemmällä kaudella Indiassa ja Europassa Madame Blavatsky käänsi huomion toisaalle ja puhui Kristuksesta, mutta tavalla, joka oli sangen outoa kristikunnalle. Hän sanoi, että jokaisen ihmisen kokoonpanossa, olemuksessa on olemassa

semmoinen periaate (Madame Blavatsky sanoo tätä periaateksi, alkuperustaksi, kun hän analysoi ihmistä), jota voidaan nimittää Kristus-periaateksi. Madame Blavatsky, esittäessään Kristuksen olemusta, käytti sanskritinkielisiä nimityksiä ja sentähden ovat kaikille teosofeille tuttuja nimitykset: atma, buddhi, manas. Näitä nimityksiä hän käytti ihmisen korkeammasta olemuspuolesta sen sisäisimmässä hengessään, itsessään.

On tehtävä selvä ero manaksen ja atma-buddhin välillä. Manas on ihmisen järkevä, ajatteleva minä. Se on jaettu kahteen osaan: ylempään ja alempaan. Me tunnemme tavallisesti vain alemman minän tässä jokapäiväisessä olemuksessa, eli persoonallisen minän, mutta kuitenkin on meissä myös tuo ajatteleva, korkeampi puhdas järki, joka on meidän varsinainen inhimillisyytemme. Ja sitten meissä on myös tuo atma-buddhi. Näitä Madame Blavatsky sanoo Kristus-periaateksi, vaikka hän myös välistä sanoo, että Kristus-periaateksi on atma, ja välistä, että se on buddhi. Atma on yleishenki, joka on kaikkialla, se on henki, tajunta, kaikkialla oleva henkitotuus ja se on myös meissä. Sitä hän nimittää *alayaksi* eli maailmansieluksi. Se ei ole oikeastaan kenenkään ihmisen oma, vaan se on kaikkien yhteinen ja on kaikissa ihmisissä. Se, että se on jokaiselle ihmiselle ominainen, se riippuu siitä, että tämän atman yhteydessä on buddhi. Jos atma on puhdas henki, niin buddhi on sen verho. Buddhi on ihmisrakkautta, veljesrakkautta. Veljesrakkautta on suuren yhteisyyden ilmennys, ja se piilee jokaisessa meissä. Itse atma, yleishenki, on Kristus, mutta myöskin sanoo Madame Blavatsky, että buddhi on Kristus, koska se on jokaisessa ihmisessä hänen veljesrakkautensa. Mikä meissä on veljesrakkautta, epäitsekkästä, antaumusta, se on buddhia eli Kristus-rakkautta, Kristus-periaateksiä.

Sekä atma että buddhi on erotettava manaksesta, joka on ihmisen yksilöllisyys minuudessa. Madame Blavatsky sai tällaisen kuvan ihmisestä eritellessään häntä. Me ihmiset olemme persoonallisia olentoja ja merkitsee sitä, että tunnemme

ainoastaan alemman puolen itsestämme, nuo neljä alempaa osaa, meidän personallisen minämme, alempi ymmärryksemme, joka osaa laskea ja katsoa personallista parastamme, on tärkeimpänä osana siinä. Mutta harvat meistä tietävät itse, että meissä on myös korkeampi minuus. Tämä löytyy kuitenkin jokaisessa meissä ja se on ihmisen varsinainen yksilöllisyys, korkeampi manas ja sen takana Kristus-prinsiippi.

Näin kuvasi meille Madame Blavatsky ihmistä. Sitten hän lisäsi: „jokainen ihminen voi, sentähden, että hänessä on Kristus-prinsiippi, rajattomasti kehittyä, saavuttaa täydellisuuden, josta jokaisessa uskonnessa ja filosofiassa on puhuttu.“ Ihmisen täytyy jättää alempi minänsä ja etsiä yhteys korkeamman minänsä kanssa, joka voi kehittyä sen nojalla, että hänessä on Kristus-prinsiippi. Tämä ei ole mitään unelmaa tai fantasiaa, jonka hän olisi keksinyt, vaan täydellisiksi tulleet ihmiset ovat sen sanoneet. Madame Blavatsky puhui usein Mestareista, sellaisista salaperäisistä olennoista, jotka ovat saavuttaneet inhimillisen täydellisuuden, tietävät täydellisen totuuden ja hallitsevat luonnonlakeja ja ovat ikäänkuin elämän ja kuoleman herroja. Näistä Mestareista yksi on Buddha, toinen Zarathustra, kolmas Jeesus Natsarealainen y.m. Ja aina kaikissa uskonnoissa uskotaan johonkin tällaiseen korkeaan mestariin ja siten tiedämme, että ihminen voi kehittyä ja saavuttaa täydellisuuden. Madame Blavatsky sanoo, että hän tietää, että näitä ihmisiä on olemassa, eivät he ole kuolleet. Silloin kun Buddha tai Jeesus Natsarealainen saavutti täydellisuuden, eivät he kuolleet, vaan tulivat iankaikkisiksi olennoiksi, jotka yhä tänä päivänä elävät. „Minä tunnen monta personallisesti ja minut on lähetetty heistä todistamaan“, sanoo Madame Blavatsky, „jokainen ihminen on kutsuttu saavuttamaan sama täydellisyys kuin nuo muutamat ovat saavuttaneet.“

Madame Blavatskyn julistus Kristuksesta (kun minä sitä analysoin jälestä päin) oli aivan täydellinen. Toiselta puolen Kristus oli sisäinen, mystillinen prinssiippi, joka on meissä

ihmisissä, toiselta puolen Kristus oli jotakin kosmillista, joka ei kuulunut kellekään, vaan josta jokainen ihminen on osallinen sen nojalla, että se sama prinssiippi on hänessä.

Niin sanoi Madame Blavatsky, mutta sitten hän kuoli v. 1891. Sen jälkeen alkoi teosofisessa liikkeessä toinen aika. Sitä ei voinut heti huomata, mutta myöhemminä vuosina tuli selväksi, että teosofinen liike oli astunut toiseen vaiheeseen, toiseen kehityskauteen, jossa juuri tämä Kristus-kysymys astui keskeisimmäksi. Niinkuin on luonnollista, meidän ajatuksemme täällä länsimailla askartelee Kristus-kysymyksen yhteydessä ja siksi ymmärrämme, että kun teosofinen liike astui toiseen vaiheeseen, niin teosofiset henkilöt asettuivat pohtimaan teosofisen liikkeen kohtaloita ja ratkaisemaan näitä tärkeitä kysymyksiä jollakin tavalla.

Nyt on huomattava, että nämä ihmiset, jotka jäivät Madame Blavatskyn jälkeen teosofisen liikkeen johtoon, olivat erinomaisen älykkäitä, viisaita ihmisiä ja Blavatskyn oppilaita ja uskotuita, joille hän oli näyttänyt tietä ja antanut joitakin itämailla saamiaan neuvoja, millä tavalla heidän on kehitettävä itseään, ja heissä tuli esille semmoisia voimia ja kykyjä, että he voivat todeta itselleen, että Madame Blavatskyn sanomat asiat olivat tosia, että itse voivat tutkia niitä ja siten päästä kosketukseen Madame Blavatskyn ilmoittaman Mestarin kanssa. Nämä olivat etevä ihmisiä, jotka jäivät Teosofisen Seuran johtoon Madame Blavatskyn jälkeen. Kuitenkin täytyy sanoa, että jos ei opetuslapsi seuraa uskollisesti opettajan näyttämää suuntaa, niin on mahdollista joutua aivan toisten asiain yhteyteen, kuin mistä opettaja oli toivonut, että otettaisiin selvää. Sillä kun oppilaissa kehittyi selvänäköisyyskykyjä ja he oppivat näkemään luonnon salaisuuksia, niin on luonnollista, että he innostuvat omiin näkemyksiinsä ja kokemuksiinsa. Mikä on silloin luonnollisinta? Tietysti se, että he alkavat ajatella, että minä tiedän kaikki asiat ja näen kaikki problemit ja tietysti mestarin avulla, mutta minä olen sangen viisas. Tämä on luonnollista. Ne, jotka eivät ole

tunteneet näkymättömän maailman kosketusta, eivät tätä psykologista seikkaa voi ymmärtää. Meidän kannalta katsoen on kyllä säilytettävä luottamus opettajan neuvoihin. Mutta kun ihminen huomaa tulewansa aivan toisen maailman kansalaiseksi, kuin mikä tämä näkyväinen maailma on, niin silloin ihminen pian ihastuu, kadottaa objektiivisen tasapainonsa ja luulee olevansa sangen objektiivinen, tasapuolinen ja oikeamielinen, mutta kuitenkin selvästi lankeaa personallisuutensa kuiluihin, tai ylpeytensä kuiluihin. Se voi olla niin näkymätöntä ja hienostunutta, että sitä tuskin itse voi huomata. Semmoinen vaara on lähellä ihmistä, joka saa astua näkymättömiä maailmoita tutkimaan.

Emme saata millään tavalla ihmetellä, että tuossa teosofisen liikkeen toisessa vaiheessa kehittyneet ihmiset jonkun verran yliarvioivat näkemyksiään ja kokemuksiaan ja unohtivat Madame Blavatskyn neuvoman tien. Tämän todistaa teosofisen liikkeen historia. Kun katselemme ja tutkimme perästäpäin tämän liikkeen toista vaihetta, niin huomaamme selvästi, että se, mikä askarrutti näitten etevimpien teosofien mieltä, oli: mutta mikä sitten tämä Kristus oikein on? ja mitenkä mystillinen, sisäinen prinssiippi pääsi muutamissa kehittymään niin äärettömän korkealle, tai paremmin sanoen, miten se muutamissa ilmeni niin äärettömän korkealla tavalla, miten se esimerkiksi Buddhasa ja Jeesuksessa tuli näkyviin niin yliluonnollisen suurenmoisella tavalla, että vaikka ihmiskunnassa on tuhansia, miljoonia yksilöitä, niin ei ole toisia, jotka olisivat saman korkeuden saavuttaneet. Miten on tämän salaisuuden laita?

Silloin, koska nämä etevät teosofit olivat joutuneet kosketukseen akashan, eli luonnonmuistin kanssa, rupesivat sitä kysymystä tutkimaan aivan henkilökohtaisesti, niin että näkivät taaksepäin sillä selvänäköisellä silmällä Buddhan ja Jeesuksen aikoihin. He tutkivat heidän personallisuuksiaan ja tutkivat historiallisesti heitä ja toisia suuria tietäjiä, jotka olivat eläneet maan päällä. He vaivuttivat itsensä siihen näkemystilaan, että saattoivat katsella

Kristuksen ja Buddhan maallista elämää ja siten tunkeutua heidän sieluelämäänsä ja näkivät ikäänkuin sen syviin uumeniin. He tutkivat sitä jälleensyntymisen kannalta, olivathan he myös näkevinään omaa jälleensyntymissarjaansa. He näkivät, mitä ennen olivat olleet ja miksi kehittyneet. Kun he huomasivat, mikä ero oli heidän ja noiden korkeiden ihmisten välillä, niin he innostuivat katselemaan korkeiden ihmisten kehitystä. Vanha traditio oli itämailla se, sanoo Madame Blavatsky, että Gautama Siddharta 28 vuotta täytettyään lähti ulos metsiin mietiskelemään jättäen kuninkaallisen elämänsä, vaimonsa ja lapsensa, niin hän vasta joitakin vuosia ponnisteltuaan, mietiskelyään lopuksi istui Bodhipuun alla ja tuli Buddhaksi. Hän oli ollut sitä ennen Bodhisattva. Ja Madame Blavatsky oli sanonut, että vasta sitten kun Jeesus Natsarealainen Jordanissa kastettiin, vasta sitten Kristus tuli hänessä eläväksi, Kristus laskeutui häneen, Kristus-prinsiippi puhkesi täydelliseen toimintaan. Ennen sitä hän oli korkea adeptiolento. Näin on Madame Blavatsky kirjoittanut Isis Unveiledissa ja myöskin myöhemmin.

Kun Madame Blavatskyn opetuslapset sitten myöhemmin ajattelivat, miten tämä kaikki oli, niin he johtuivat seuraavaan, puhuen silloin ainoastaan Jeesuksesta: Jeesus oli opetuslapsi, korkealle kehittynyt adepti, joka oli syntynyt Jeesus Natsarealaisen ruumissa, mutta Jordanin kasteessa tähän Jeesukseen laskeutui Kristus, ja Jeesus Natsarealainen astui silloin ulos omasta ruumiistaan ja jätti ruumiinsa Kristuksen käytettäväksi. Mikä oli Kristus? Hän oli Bodhisattva, toisin sanoen paljon korkeampi olento, mestari. Jeesus Natsarealainen ei ollut mikään mestariolento, hän oli korkealle kehittynyt opetuslapsi, mutta Kristus oli hyvin pitkälle kehittynyt mestariolento, Bodhisattva, joka työnsi Jeesuksen syrjään ottaen hänen ruumiinsa haltuunsa. Sen jälkeen Jeesus oli Kristus eli tämä maailmanopettaja. Mikä taas tämä maailmanopettaja oli? Niinkuin Besant ja Leadbeater selittivät, niin tämä Bodhisattva eli maailmanopettaja oli kaikista vanhimpia ja ensimmäisiä ihmissieluja meidän ihmiskunnassam-

me, jo vanhassa Atlantiksessa Mestariasteen saavuttanut. Kristus ja Buddha ovat äärettömän vanhoja sieluja, kaikista korkeimmalle kehittyneitä sieluja, mitä ihmiskunnassa on ollut. Hän joka sittemmin tuli Buddhaksi, oli saanut maailmanopettajan viran ja tullut Bodhisattvaksi eli maailmanopettajaksi ensin ja nyt hänen rakas veljensä ja ystävänsä Kristus tuli siksi maailmanopettajaksi silloin kun tuo entinen tuli Buddhaksi, siis noin 600 vuotta ennen ajanlaskumme alkua. Silloin silloinen maailmanopettaja Bodhisattva tuli Kristukseksi. Hänen nimensä ei ollut silloin Kristus, mutta hän otti tuon maailmanopettajan viran vastaan. Ja nyt Hän Galileassa käytti kolmen vuoden aikana Jeesus Natsarealaisen ruumista esiintyäkseen silloin maailmanopettajana, Kristuksena, Bodhisattvana. Tämä Bodhisattva oli heidän tutkimustensa mukaan elänyt 100 vuotta ennen Kristusta. Hän oli se sama, josta juutalaiset puhuvat Talmudin kertomuksissa ja joka kivitettiin kuoliaaksi Lyddassa 33 vuoden iässä noin sata vuotta ennen meidän ajanlaskuamme.

Tässä toisessa Teosofisen Seuran vaiheessa, aikakaudessa ei jäänyt yksinään tuohon auktoriteettiasemaan Besant ja Leadbeater, vaan Saksassa esiintyi myöhemmin tohtori Steiner, joka selitti asiat vähän toisin. Hän liittyi teosofiseen liikkeeseen ja luki itsensä teosofiksi ja oli Saksan Teosofisen Seuran ylisihteeri. Kaikki, mitä hän silloin opetti, kävi Teosofisen Seuran nimissä ja myöhemmin siitä syntyi antroposofinen liike ja nykyään sanotaan, että se on aivan toista kuin teosofia, eikä ole missään yhteydessä teosofian kanssa. Mutta tämä antroposofinen haarautuma ei ollut ainoa viime vuosikymmenellä, kaikki ne olivat alkuaan teosofisia. Jos antroposofinen liike myöhemmin olisi unohtanut, että se kuuluu teosofiseen liikkeeseen ja että se on jossakin kohdin muunnettua teosofiaa, niin se on sen omaa vastattavaa, mutta me emme saa unohtaa, että antroposofinen liike syntyi teosofisena haarana. Steinerin kanta on siksi kiintoisa ja siksi poikkeava Besant-Leadbeater -kannasta, että se herätti paljon huomiota ja vastustusta. Tohtori Steiner sanoo tällä

tavalla: „Jeesus Kristus ei suinkaan elänyt 100 vuotta ennen meidän ajanlaskua, vaan sen alussa. Se Jeesus, joka eli 100 vuotta ennen meidän ajanlaskua,“ sanoo hän aivankuin ohimennen, „ei ollut meidän kristikuntamme Kristus, vaan se oli Jehoshua ben Pandira, jota ei ole sekoitettava kristikunnan Kristukseen.“ Tohtori Steiner sanoo, että se Kristus, joka Jordanin kasteessa yhtyi Jeesukseen ja joka, niinkuin Besant selitti, työnsi Jeesuksen syrjään, se Kristus ei kuulu meidän ihmiskuntaan minkäänlaisena korkeampana adeptiolentona, maailmanopettajana, vaan se Kristus oli paljon vanhempi olento meidän maapallomme varhaisemmasta manvantarasta, ruumistuksesta.

Meidän maapallomme on nyt neljännen luomiskauden manvantarassa, kolmas luomispäivä on n.s. kuumanvantara. Maapallomme toinen luomispäivä, manvantara oli aurinkomanvantara. Kristus oli ihminen tästä toisesta, aurinkomanvantarasta, kaikista korkein ihmisolento tästä. Näin Steiner selitti. Siis Kristus, joka laskeutui Jeesukseen Jordanin kasteessa, ei ole ihminen meidän ihmiskunnasta, vaan miljoonia vuosia varhaisemmasta maailmankaudesta, jossa Kristus oli korkealle kehittynyt ihminen. Tämä Kristus se ruumistui Jeesukseen Jordanin kasteessa ja työnsi Jeesuksen syrjään. Tässä kohtaa olivat kaikki yhtä mieltä, sekä Steiner, Besant että Leadbeater, mutta tri Steiner katsoi koko Kristuksen esiintymistä suuremmassa valossa kuin nämä toiset teosofiset opettajat. Se oli ihmiskunnan keskeinen draama ja se muutti kaikki, koko ihmiskunnan historian. Sentähden Kristuksen työ oli kertakaikkinen työ. Hänen ruumistuksensa oli ainutlaatuinen, jota oli valmistettu miljoonia vuosia ja nyt kun Hän kuoli Golgatalla, hänen verensä vuoti maahan ja puhdisti maapallon auran; ja nyt hänen ei tietysti tarvitse enää ruumistua uudestaan tänne maan päälle. Sentähden tri Steiner painosti erikoisesti sitä seikkaa, että Kristus ei inkarnoidu, kun Besant ja Leadbeater olivat ruvenneet puhumaan, että tuo Bodhisattvan eli Kristuksen ruumistuminen Jeesus

Natsarealaisessa oli ainoastaan episodi hänen elämässään, että Hän oli maailmanopettaja, joka valvoi ja johti kaikkia uskontoja, ja piti huolta maailman kehityksestä ja syntyi aina silloin tällöin maan päälle. Se kuului hänen virkatehtäviinsä. Siis hänen ruumistuksensa Jeesus Natsarealaiseen oli ainoastaan yksi ainoa etappi, tehtävä, mutta hänen täytyi jälleensyntyä yhä uudestaan. He sanoivat, että nyt hän, Kristus eli maailmanopettaja, Bodhisattva, tulee ruumistumaan uudestaan hyvinkin pian. Me tiedämme kaikki, että tämä ennustus kiteytyi siihen muotoon, että Kristuksen ruumistuminen oli odotettavissa aivan lähiaikoina; he alkoivat puhua siitä vuonna 1909 ja sanoivat, että tämä ruumistuminen on odotettavissa ehkä 10 tai 15 vuoden perästä, jollei aivan jo vuonna 1910, niin ainakin muutamia vuosia myöhemmin, ja sanottiin, että ruumis on katsottu, mihin Bodhisattva eli Kristus tulee pukeutumaan. Ja me, jotka olemme seuranneet heidän historiallisia vaiheitaan, tiedämme, että myöhemmin vuonna 1925 ja siitä lähtien on selvästi sanottu, että Bodhisattva eli Kristus on ottanut asuntonsa valikoimansa henkilön ruumiiseen ja se henkilö on Krishnamurti. Myöhemmin lisättiin, että Bodhisattva ei ole mennyt tällä kertaa samalla tavalla kuin Palestiinassa opetuslapsen ruumiiseen ja työntänyt hänen minuuttaan syrjään, niinkuin teki Jeesuksen suhteen, vaan nyt hän ei työntänyt Krishnamurtin minuutta syrjään, vaan Krishnamurtin minuus yhtyi Bodhisattvan minuuteen, niin että Bodhisattva voi puhua Krishnamurtin kautta.

Niin oli selitetty, mutta me tiedämme, että se on ollut aina maailman silmissä, teosofienkin silmissä kuin surunäytelmää, sangen surullista laatua, sillä kaikki ne opetukset, mitkä Besant ja Leadbeater ennustivat tuon Bodhisattvan työn suhteen, jotka koskevat myös niitä opetuslapsia, jotka hän olisi valinnut itselleen, ovat nyt saaneet kaatua kun Krishnamurti itse on taistellut itsensä vapaaksi siitä holhouksesta, missä hän on ollut ja selittänyt, että hän ei ole mitään eikä hänellä ollut opetuslapsia; hän on kyllä sisässään saavuttanut jotain ja tehnyt jotain, niinkuin

hän itse sanoo: löytänyt rakastettunsa, mutta tämä neuvoo häntä kulkemaan riippumattomana, eikä ottamaan mitään opetuslapsia. Hän aivan kauhistuu sitä, ja päinvastoin tahtoo, että ihmiset kulkisivat itsenäisesti eikä toisten jälessä. Hän on osoittautunut sangen miellyttäväksi ilmiöksi, mutta ne ennustukset, joita hänestä on sanottu, ne ovat surunäytelmää. Lohdutuksena tämän näytelmän rinnalla oli tri Steinerin sanoma sana, että Kristus ei ruumistunut uudestaan. Kristuksen työ Palestiinassa oli aivan ratkaisevaa laatua ja aivan omalaatuista ja jatkuu näkymättömässä maailmassa eikä hän synny uudestaan näkyväiseen maailmaan.

Tämä toinen periodoiden teosofisen liikkeen historiassa päättyi siihen, että oli kaksi tämmöistä, pinnalta katsoen hyvin eriävää näkökantaa. Toinen sanoi, että Jeesukseen ruumistui Bodhisattva, joka ruumistuu uudestaan ja se on sama kuin Kristus, ja tämä tapahtui 100 vuotta ennen meidän ajanlaskuamme. Toinen kanta oli se, että Jeesus Natsarealaiseen ruumistui, ei mikään korkea ihminen, vaan korkealle kehittynyt arkkienkeli, olento, joka ei enää ruumistu. Teosofinen maailma oli jakautunut kahteen sangen suuresti eriävään leiriin. Mutta yksi piirre niissä oli yhteinen, ja se oli se, että Jeesus Natsarealaista sanottiin ihmiseksi, opetuslapsiksi, oli hän kuinka kehittynyt tahansa ja että Jeesus Natsarealaisen minuus työnnettiin syrjään silloin kun Kristus häneen astui ja että tämä Kristus oli toinen olento. Oli hän sitten korkealle kehittynyt ihminen meidän ihmiskunnastamme tai hirveän kehittynyt olento toisesta luomiskaudesta, se on vähäpätöinen asia, se on psykologisesti katsoen sama asia, sillä joka tapauksessa Jeesus Natsarealaisen ruumiin valtasi joku korkea olento, oma ruumis meni syrjään ja sen valtasi toinen, joka oli paljon korkeammalle kehittynyt.

Näin nämä kaksi mielipidettä yhtyvät tässä tärkeässä kohdassa samaan, ja silloin minusta painaa jonkun verran vaa'assa ehkä kymmenientuhansien, ehkä miljoonien vakavien kristittyjen kokemukset, sellaisten, jotka ovat löytäneet Jumalan, ja se

kokemus on, että he eivät olisi voineet saada mitään rauhaa, jos korkein, josta he jotakin tiesivät, Jeesus Kristus, heidän vapahtajansa olisi ollut vaan paljastaan ihminen, tai ollenkaan ihminen. Jos hän vapahtajana olisi ollut ihminen, he eivät olisi voineet saada siitä mitään lohdutusta ja rauhaa, sillä he kaipasivat semmoista jumalaa, joka ei ollut koskaan mitään syntiä tehnyt, semmoista, joka on kaiken yläpuolella ja on aina ollut kaiken yläpuolella. Jos Jeesus Kristus toi heille Jumalan, niin hän ei tuonut sitä ainoastaan sillä tavalla kuin joku lähettäjä, joka sanoo: „tuossa on jumala, johon uskokaa“, vaan Jeesus Kristus toi Jumalan semmoisena kuin se oli hänessä, hän itse oli tuo Jumala. Hän itse nosti heidät synnin suosta, pahasta, itsekkyydestä, raihnaudesta ja sairaudesta, huonoudesta ja heikkoudesta sekä epäuskosta. Hän vapahti heidät ja lunasti heidät. Semmoinen on miljoonien kristittyjen kokemus. Me emme puhu mitään kristillisistä kirkoista emmekä papeista, jotka eivät siitä mitään tiedä, vaan ainoastaan niistä todellisista kristityistä, jotka ovat parin tuhannen vuoden aikana näin tunteneet ja joita on siellä täällä ja jotka ovat todellisesti kokeneet, että Jeesus Kristus on heille vapahtaja. Heidän mielestään on mitä hirmuisinta profaneerausta, jumalatonta, jos sanotaan, että sanotaan Jeesus Kristuksen eläneen silloin ja silloin ihmisenä, tuhansia, miljoonia vuosia sitten, olleen arkkienkelinä siellä ja siellä. Sitä he eivät ymmärrä, se nousee yli heidän järkensä ja käsityksensä. Mutta se ainoa Jumala, jonka he ovat tunteneet ja se vapahtaja, jonka he ovat sisässään löytäneet, on tullut heitä vastaan Jeesuksessa Kristuksessa.

Nyt voidaan sanoa, että tämä on semmoinen psykologinen kysymys ja voi olla harhaa, se voi olla liikutusta heidän sisässään, jolla ei voi olla mitään tieteellistä arvoa. Silloin ei ole merkinnyt paljon, mitä muut yksityiset ihmiset ovat kokeneet. Ihmiset voivat kokea paljon, ja tulee ottaa huomioon toinen objektiivinen tosiseikka, nimittäin, että ero on suuri ollut aina kristittyjen ja toisten uskontojen seuraajien välillä, esimerkiksi

itämailla ihmiset pakenevat elämää, he vetäytyvät pois elämästä, he ovat pessimistejä ja sanovat, että elämä on kurjaa, sitä täytyy paeta, ei saa rauhaa muualla kuin toisella puolella, näkymättömässä maailmassa. Todelliset kristityt taas ovat huomanneet, että tällä elämällä on hyvin suuri arvo, eikä pidä paeta tässä näkyväisessä elämässä viidakoihin ja erämaihin, vaan täytyy olla keskellä elämää. Se kammio, johon meidän on paettava ja jossa me voimme puhua Isämme kanssa, on omissa sydämissämme, siinä on Jumala.

Jumala tekee työtä tässä näkyväisessä maailmassa, Jumala on tullut lunastamaan koko ihmiskuntaa, ei ainoastaan niitä, jotka menevät viidakkoon tai istuvat pilarien päällä, vaan kaikkia Hän on tullut lunastamaan. Se merkitsee sitä, että Jumala on tullut rakentamaan valtakuntaansa tänne maan päälle. Kun ihmiseen tulee Jumala tai

kun Jumala tulee ihmiseen, niin ihminen alkaa rakentaa Jumalan valtakuntaa tänne maan päälle, ei vetäytymällä pois tästä näkyväisestä elämästä, vaan keskelle tätä näkyväistä elämää. Tämä on suunnattoman suuri ero kristittyjen ihmisten ja vanhan itämaisen käsityksen välillä. Muualla paetaan elämää, mutta täällä etsitään elämää. Ihminen, joka on vapautunut synnistä, ei mene mihinkään yksin, vaan tahtoo auttaa veljiään, sillä hän on huomannut, että tämä on verrattain lähellä, se tulee vapahtajan mukana.

Nämä tosiseikat painavat mielestäni paljon vaa'assa, ja minun tekee mieleni sanoa, että teosofinen liike on astunut kolmanteen vaiheeseen ja se vaihe on se, jota nimitämme Ruusu-Risti -kaudeksi tässä teosofisessa liikkeessä. Ja vaikka tämä Ruusu-Risti on alkanut vasta 1920, siis kymmenen vuotta sitten, niin se tietysti todellisuudessa, mitä minuun tulee, alkoi jo heti viime vuosisadalla. Se alkoi hyvin pian sen jälkeen, kun tulin teosofiksi, sillä jouduin heti kosketukseen Madame Blavatskyn teosofian kanssa ja hän sanoo, että ihmisessä on mystillinen Kristus eli Kristus-prinsiippi, mutta se on samalla

koko maailman täyttävä Kristus-prinsiippi, atma, joka ei ole hänen oma ainoastaan, vaan kaikkiallinen henki, kosminen prinssiippi. Se on myös ihmisessä. Minä tutustuin nuoruudessani Madame Blavatskyn teosofiaan, jolloin ei vielä toinen vaihe teosofiassa ollut alkanut. Vuonna 1893 tutustuin teosofiaan ja vuonna 1894 (tammikuussa) tulin teosofiksi, ja silloin ei tiedetty mitään uudesta Kristus-näkemyksestä, joka tuli myöhemmin. Minulla oli heti tutustuttuani Blavatskyn teosofiaan oma kokemus, joka oli sitä laatua, että minusta nyt perästäpäin, kun kolmas vaihe teosofisen liikkeen historiassa on alkanut, joka vaihe itse asiassa liittyy Madame Blavatskyn teosofiaan, tuntuu niinkuin tuossa toisessa kaudessa olisi kuljettu harhaan ainoastaan sentähden, että sitä johtavat henkilöt olivat niin etevä ja saivat tietää niin paljon ja tekivät havaintoja näkymättömässä maailmassa.

Tämä kolmas periodi on paljon vaatimattomampi ja se liittyy Madame Blavatskyn näkemyksiin, ja mikä siinä on omaa näkemystä, niin se joka tapauksessa koettaa pysyä alkuperäisessä suunnassa. Sentähden tekee mieleni sanoa tämän Kristus-kysymyksen suhteen, että tuo suuri näkemys Kristuksen eli Bodhisattvan menneisyydestä oli joko harha- tai oikea näkemys. Sitä en tahdo, sitä en ole oikeutettu sanomaan, mitä ajattelen siitä, mutta otaksutaan, että se on oikea tai että se on harhaa, mutta nuo näkemykset, että Bodhisattva oli Buddhan työtoveri ja Atlantiksella tuli mestariksi ja että Kristus oli hirmuisen vanhasta maailmankaudesta kotoisin oleva Logos-olento, se on kaikki semmoista, joka korkeintaan koskee Jeesus Natsarealaista. Sillä näkemyksellä ei suoranaisesti ole tekemistä Kristuksen kanssa. Se koskee Jeesuksen personallista menneisyyttä, aivan kuin nämä näkijät olisivat nähneet Jeesuksen jälleensyntymisiä ja menneitä ruumistuksia ja sitten Bodhisattvan ruumistuksiin.

Jeesus Natsarealainen oli ihminen meidän ihmiskunnassa, yhdentekevä kuinka vanha ja minkälainen esikoinen meistä veljistä. Jeesus Natsarealainen oli joka tapauksessa ihminen,

mutta Kristus, niinkuin Madame Blavatsky sanoo, kosmillinen Kristus, alaya, maailmansielu, ei ole minun eikä sinun omaa, ei Jeesus Natsarealaisen omaa eikä Buddhan omaa eikä kenenkään omaa. Se on Isän Jumalan täydellisyysajatus, taivaallinen ihminen, makrosopos, suuret kasvot. Tämä Kristus, joka siis on kosmillinen Kristus, valtasi Jeesuksen kokonaan. Ei siis millään tavalla työntänyt Jeesusta syrjään, niin että Jeesus olisi tällä hetkellä mestarina, joka olisi toinen kuin tuo Kristus Jeesus. Ei suinkaan. On tietysti olemassa mestareita, ohimennen sanottuna, ja on olemassa Libanonin Jeesus, mutta kaikki nuo mestarit ovat korkealla olevia ihmisiä, eivätkä ole sama kuin Jeesus Kristus, kuin se inhimillinen jumalolento silloin kun kosmillinen Kristus valtasi Jeesuksen. Jokainen ihminen pyrkii siihen, jokainen mestari, olkoon kuinka korkea tahansa, pyrkii siihen, että kosmillinen Kristus valtaisi hänet kokonaan. Jeesus Kristus tuo meille Jumalan: „ken minut näkee, hän näkee Isän“. Sen, minkä me tiedämme Jumalasta, sen me näemme Jeesuksen Kristuksen personasta.

Sentähden on luonnollisesti ennen ollut ja vielä tänäpäivänä on paljon pessimismiä, kun katselee tätä luontoa ja elämää ja näkee, kuinka vaikea ja kurja täällä on ja kuinka kaikki elämä on kidutusta ja kuinka paljon tuskaa täällä on. Niin oli Buddha suuri pessimisti, sillä he eivät tunteneet muuta Jumalaa kuin sen, joka oli äärettömän korkealla ja kaukana, jota ei voi syyttää tästä tuskasta, koska meille on avattu tie pakenemaan tätä tuskaa. Se on se vanha käsitys Jumalasta, korkea käsitys.

Jeesus Kristus tuo Jumalan aivan uudessa muodossa. Jeesus Kristus sanoo, että Jumala on rakkaus. Me hämmästyimme, että onko Jumala rakkaus. Kuinka on mahdollista, että Jumala on rakkaus, kun kaikki on niin äärettömän tuskallista. Ja kuitenkin, kun katsomme Jeesus Kristusta, niin huomaamme, että Hän on rakkaus. Kuinka on selitettävissä tämä ristiriita suuren tuskan ja rakkauden välillä. Se on ratkaistavissa sillä tavalla, sanoo Jeesus, että minulle on annettu kaikki valta taivaassa ja maan päällä.

Jumalalla ei valtaa tämän aineen, tämän mayan, tämän tuskan yli, sillä tämä on lakisiteinen kosmos ja tässä on tuskaa, mutta rauha on tuskan ja kärsimyksen, ilon ja nautinnon yläpuolella. Sentähden on välttämätöntä, että saamme tuntea, mitä tuska ja kärsimys on, että sitten sisässämme tuntisimme, mitä rauha on. Isä on ääretön rauha, joka on kaiken kärsimyksen yläpuolella, mutta jolla ei ole valtaa, koska aineella on yhtä suuri valta kuin hengellä.

Henki on saavuttanut vallan aineen yli Jeesuksessa Kristuksessa. Hän voitti tuskan, synnin, itsekkyyden ja kuoleman. Hän nousi ylös. Siis kun hän sanoo: „ken minut näkee, hän näkee Isän“, niin hän sanoo: „minä näytän nyt, mitä Isä voi olla, mitä Jumala on.“ Minä olen ilmoittanut Jumalan, minulle on annettu kaikki valta taivaassa ja maan päällä, mutta minä en käytä omaa tahtoa, vaan täytän ainoastaan Isän tahdon. Minä teen, mitä Isä tekee. Niitä tekoja, mitä Isä tekee, niitä minä teen, mutta en tee mitään omaa. Minulle on annettu kaikki valta taivaassa ja maan päällä, mutta minä en mene muuttamaan mitään. Tämä on tuskan ja kärsimyksen koulu, tätä täytyy kaikkien käydä, minä en sitä muuta toiseksi, muuta kuin siihen määrään kuin Isä tahtoo. Minä annan tämän avaimen, uuden käskyn minä annan: rukoilkaa, mitä tahdotte. Jos tahdotte päästä tuskasta ja kärsimyksestä, tapahtukoon se silloin epäitsekästä syystä ja rakkaudesta toisiin. Jos tahdotte päästä sairaudesta, vaikeuksista ja huolista, niin se ei saa tapahtua muuta kuin sentähden, että voisi vapaammin rakastaa. Ei mistään itsekkästä syystä, sillä se ei kuulu Jumalaan. Minä en pyydä mitään itselleni, minä vain rakastan. Niin teidänkin täytyy oppia rakastamaan. Silloin saat pyytää mitä vain ja sinulle annetaan ja sinä tulet terveeksi kaikista sairauksista, niin ettei mikään enää voi uhata sinua. Mutta älä tee syntiä enää. Minä autan ketä tahansa teistä, minä teen mitä ihmeitä tahansa ja teen terveeksi, miksi tahansa, kun vaan lupaat minulle: en koskaan enää tee syntiä, niinkuin Jeesus sanoo: ole terve, mutta älä enää tee syntiä. Jos sitten vielä tekee syntiä, niin

menee takaisin elämän lain alle, karman lain alle. Sitten seuraa kärsimykset, ja synnin palkka on kuolema. Jos tahdotte, että nostan teitä, niin nostan teitä ja te annatte itsenne kokonaan, sielunne, henkenne ja minuutenne Isälle Jumalalle. Silloin ette tiedä mitään synnistä, pahasta, kärsimyksistä. Hän vapauttaa teidät kaikesta siitä, mutta silloin te olette pyhästi luvanneet auttaa häntä hänen työssään Jumalan valtakunnan puolesta. Tämä on se ihmeellinen vapautus, joka on tullut Jeesuksen Kristuksen mukana. Tämä on Kristus-käsite teosofisen liikkeen kolmannessa vaiheessa, Ruusu-Ristissä.